

[Hans Hedtoft.]

færdige. Og Grunden hertil er igen Regeringens Mangel paa Plan og Orden i Materialeforsyningen.

De Enkeltheder, som jeg kender eller har talt med det praktiske Livs Mænd om vedrørende Danmarks økonomiske og forsyningsmæssige Politik, tegner sig ikke udpræget i Regeringens Favør, og ser vi paa de større Linier, bliver Billedet desværre ikke lysere. Paa Importens Omraade har vi faaet den saakaldte Spareplan, hvis Virkninger allerede nu dog skulde kunne spores. De synes imidlertid at være lidt længe om at sætte sig igennem. Ser vi paa en summarisk Opgørelse over Importudviklingen i første Kvartal 1947, tyder alt paa, at de Skævhedstendenser, der var karakteriske for den Periode, hvori Valutapuklen skabtes, i udpræget Grad fortsat er til Stede. I hvert Fald viser Statistikken, at medens Kategorien „mere bearbejdede Varer“, som det hedder — det er stort set Færdigvarer — i første Kvartal 1946 udgjorde 33 pCt. af den samlede Import, udgør den i første Kvartal 1947 41 pCt. af den samlede Import. Muligvis har Handelsministeren en rimelig Forklaring herpaa. Maaske er der blot Tale om en Arv fra 1946's Forsyndelser. Men i alle Tilfælde, det synes at tage meget lang Tid at faa Importpolitikken rettet op.

Og en ganske tilsvarende Mangel paa Resultat gælder den samlede Genopbygning. Ganske vist, jeg har godt set, at baade Venstres Aviser og Venstres Talere hver Dag Landet over fortæller, at Genopbygningen skrider planmæssigt frem under Regeringen Knud Kristensen. Ak ja, det er jo en billig Fornøjelse med disse Propagandafraaser, som vi vel traditionelt skal høre gentaget om lidt af en ny Regeringsordfører. Det, man mener, det, man er saa stolt over, er vel, at nu er der kommet Balance paa det danske Statsbudget, ja, der er projekteret Overskud paa Statens Budget. Og det kan jo ikke nægtes, at det er der; der er kommet Balance, og der er projekteret Overskud, men det er ingen Kunst, og det har ikke noget med Genopbygningen at gøre. Enhver Finansminister, der kan faa et tilstrækkeligt stort Flertal her i Tinget banket sammen, kan jo gennemføre de fornødne Skatter, og dette at skaffe Balance eller Overskud paa Statens Budget har ikke det fjerneste med Genopbygning at gøre. Hvordan disse Resultater med Hensyn til Balance og Overskud er naaet, hvilke Skatter det har medført, og hvilke Skatter Regeringen vilde have gennemført, hvis den havde Magt, som den havde Agt, er der

sagt tilstrækkeligt om. Men jeg gentager, at alt dette har ikke det fjerneste med Genopbygning at gøre. Den virkelige Genopbygningsopgave, der her i Landet som overalt skal søges løst, bestaar virkelig i noget andet og mere end Skatteudskrivning; den bestaar populært sagt i at søge Landets Produktionsapparat bragt i samme Stand, som det var før Krigen og Besættelsens Ulykker, og i, at vi paa ny faar samme aarlige Vækst i Produktionsapparatet, som vi havde før Krigen. Alle fornuftige Mennesker er enige om, at Danmarks tidligere Velstand kun kan vende tilbage gennem øget Arbejde, forbedret Produktionsapparat og øget Eksport. Der kræves altsaa øgede Investeringer i Bygninger, Maskiner og Anlæg. Skal vi naa 1939-Niveauet, f. Eks. i Løbet af 5 Aar, skal man ifølge et Tal, som jeg er overbevist om, at jeg er enig med den højtærede Finansminister om, her i Landet op paa en aarlig Investering af 20 pCt. af Nationalindtægten pr. Aar, og dette er en Kæmpeopgave. Før Krigen investerede vi 12 pCt. I 1945 var Investeringerne faldet, saa de kun udgjorde 7 pCt., og i 1946, altsaa i det saakaldte Genopbygningsministeriums første Aar, var Investeringssandelen endnu lavere, idet den var sunket til 5 pCt. Dette Tal, 5 pCt., afslører i eet eneste kort Træk alle disse selvforherligende Genopbygningstaler som bitre og tomme Fraser. Sandheden er, at den virkelige Genopbygning i Danmark overhovedet ikke er blevet paabegyndt under Regeringen Knud Kristensen.

Man har paastaet fra visse Sider, at det alene er Arbejdslønudviklingen, der stiller sig i Vejen for den økonomiske Politik, der skal virkeliggøre Genopbygningen. Jeg tror ikke, at dette lader sig sagligt begrunde. Beregninger paa Grundlag af den foreliggende Statistik synes at vise, at Arbejderne her i Landet har haft en mindre Stigning i Pengeindtægten i Forhold til før Krigen end Befolkningens Flertal. Den totale Nedsættelse af Levestandarden i 1946 paa 5—10 pCt. i Forhold til 1938 beregnes af sagkyndige at være fordelt med en Nedgang for Lønarbejderne og de understøttede her i Landet under eet paa op imod 15 pCt., medens de øvrige Befolkningslag gennemsnitlig har forbrugt mellem 5 og 10 pCt. mere end i 1939. Blandt disse Lag har Indtægtsfremgangen igen været størst — karakteristisk nok — for det middelstore og det store Landbrug, for Restauratører og Vognmænd samt for visse Grupper af Handelen.

De Forhold, jeg har nævnt, taler deres eget stærke Sprog, dels taler de om den